

A tékozló fiú története

Jézus azért jött, hogy tanítson, a bűnösöket megtérésre szólítsa és megtalálva őket haza vigye országába. Az eltévedt, elveszett bűnösöket jött hívni. A farizeusok szemében Jézusnak ez a magatartása botránkoztató, Törvényt tipró. Sarkában vannak, hogy vádat emelhessenek ellene. Erre a helytelen szemléletre akar Jézus „a tékozló fiú” történetével is rávilágítani. Desmond Tutu Nobel-békedíjas, egyházi vezető, polgárjogi harcostól van ez az ítélet: „Nem azért szeretnek minket, mert jók vagyunk, hanem azért vagyunk jók, mert szeretnek minket.”

A példabeszédben szereplő két fiú látásmódját ez jól szemlélteti. Az idősebb fiú úgy gondolja – számító engedelemességgel –, hogy ha megteszi azt, amit elvárnak tőle, vagyis ő jó, akkor minden rendben van, akkor ő a jók közé tartozik. Az Isten szeretete – ebben az esetben az Atya szeretete – csak őrá vonatkozik, vonatkozhat. Ha viszont szembesül azzal, hogy az Atya a rosszakat is szereti, akkor jogosnak érzi a felháborodását.

A fiatalabb fiú, aki el-elkalandozik a helyes útról, vállalva az eltévedés lehetőségét, kockáztat. Amikor viszont szembesül ezzel a ballépésével, képes megfordulni, magába szállni, visszatérni a helyes útra. Csak pislákoló, de bizakodó reménnyel közeledik az atyai ház felé és hazaér. Ott az Atya kitárt karokkal várja és öleli át visszatért fiát. Ez a szeretet újjá formálja szinte újjá születik és most már tudja a helyes utat. HAZATATÁLT.

A biológiai élete az Országbeli halál állapotán át az Országbeli élet állapotába került. Ez nagy öröme ad okot. Ugyanígy a mi életünkben is fennáll a lehetősége, hogy az Élet fáján gyümölcsöt teremjünk.

Rohonczi Gábor, Budapest